

23 Haziran 2019 Günü İstanbulda Ne Oldu

– Sami Biber · 25 Haziran 2019

Aynıyle vaki bir olay...

Şimdi başlığı gören okurların aşağı yukarı tamamı 23 Haziran 2019 da İstanbul'da yapılan Belediye Başkanlığı seçimi üzerine bir şeyler yazacağını düşünmüşlerdir mutlaka ama değil. Yazımda "Seçim" kelimesi geçecek lakin çok farklı bir şeyden bahsedeceğim.

Evet, bilindiği gibi 23 Haziran 2019 günü İstanbul'da – yenilenen- bir belediye başkanlığı seçimi vardı. Ben de seçim günü oyumu kullanmak üzere ikamet ettiğim Esenyurt- Haramidere'deki evimizden çıktım ve bu topal bacağımla yürüye yürüye önce mahallemizdeki Mehmet Akif Ersoy Camiine gidip öğle namazımı kıldım. Kendim, evlatlarım, vatanım-milletim, tüm İslam aleminin iyiliği için duamı ettikten sonra tam caminin karşısındaki otobüs durağında belediye otobüsü beklemeye başladım. İstanbul'un bir ucu olan Haramidere'den diğer ucu olan Ümraniye'ye gideceğim çünkü seçmen kütüğüm halen orada.

O sıcakta bu yolculuğun benim için nasıl bir azap olacağını farkındayım ama " Bir oy bir oydur." Mantiğiyle bu sıkıntıya katlanmam gerektiğini düşünüyorum.

Yarım saat bekledim, belediye otobüsü gelmedi. Ter topuğumdan akmaya başladığında gelen bir minibüse işaret ettim, durunca da bindim. Minibüsle metrobüs durağına gideceğim.

Minibüse biner binmez 30-35 yaşlarında bir kadın kalktı ve yer verdi " Buyur amca otur." Diyerek. Hangi partili olduğumu sormadı, merak da etmedi. Hani ben de " X Partisinden isen senin verdiği yere oturmam." Demedim. " Çok teşekkür ederim. Allah razı olsun." Deyip oturdum.

Minibüs şoförünün hangi partiden olduğunu da merak etmedim. " Ulan ya bizim partiden değilse. Bu şimdi kasten arabayı bir yere çarpar da beni öldürür." Diye bir şey aklımın ucundan bile geçmedi. Diğer yolcular da benim gibi düşünmüş olsalar gerek ki " Ulan bu herif bizim partiden değilse bu minibüse binmeyelim" Diye düşünen olmamış, doldurmuşlardı minibüsü. Üstelik yolda da bir hayli vatandaş " Kardeş hangi partidensin? Bilelim de ona göre binelim ya da binmeyelim." Demedi.

Neyse efendim... Haramidere- Metobüs durağına geldim. Beleş akbilimi (65 yaş üstüne beleş malum.) okutup engelliler için yapıldığı halde genelde engelsizlerin kullandığı asansöre binerek aşağı indim. Ortalık ana baba günü.

Uzun süre ayakta bekledikten sonra balık istifi bir metrobüse zar zor bindim. Ancak bununla bir saat sürecek bir yolculuğu tamamlamam mümkün değil. Avcılar'da inip o durakta sıraya girerek gelen boş Avcılar- Söğütlüçeşme metrobüsüne binmem lazım.

Avcılarda indim ki ne göreyim? Bizim Haramidere'de 100 kişi var idiyse Avcılarda en az 500 kişi metrobüs kuyruğundaydı.

Arkamdaki yaşlı bir kadına ne elim ne kolum değdiği halde " Şu kolunu çeker misin?" Dediği için fena halde gıcık oldum o sıcakta. Kolumu orada bulunan demirlere dayamıştım ayakta durmakta zorlandığım için. Ben kolumu dayayınca hatun ilerleyemiyormuş. Sıkıntı o. Sadece o karının bizim partiden olmadığını düşündüm. Bizim partiden olsaydı benim gibi bir delikanlıya " Kolunu çeker misin?" Diyeceğine " Kolunuza girebilir miyim beyefendiciğim?" Derdi.

Gelen yedi ya da sekizinci metrobüse bindim. (Allah'tan en fazla iki dakikada bir kalkıyorlar.) Tekli koltuklardan birine konuşlandım hemen. Gıcık olduğum kadın da yüzü bana dönük olan bir koltuğa çöktü. "Yok yok..Kesin bizim partiden değil bu." Diyorum. Ben ona o bana gıcık gıcık bakıyoruz çünkü.

Bu arada metrobüs diğer duraklarda daha bir tıklım tıklım oldu. Yahu hayret. Haydi ben meraksız bir insanım lakin yolcuların hiç biri merak etmiyor metrobüs şoförünün hangi partiden olduğunu. İnsan bir merak eder. Ya sizin partinizden değilse? Partinizden olmayan bir insanın kullandığı metrobüste ne işiniz var densizler? Metrobüs şoförü de sormuyor " Hangi partidensin? Eğer bizden değilsen binme kardeşim." Demiyor.

Derken efendim İncirli durağını az geçtik ki baktım o bizim partiden olmadığını tahmin ettiğim kadının yanında oturan 25 yaşlarındaki delikanlı öne doğru eğilmeye başladı. Ama bayağı bir eğildi. Yaşlı kadın (Dediysen de ben yaşlarda. Yani çok da yaşlı sayılmaz.) Çığılığı bastı " Yetişin. Çocuk düşüyor, tutun."

"Ulan sana el alemin çocuğundan. Düşerse düşsün. O çocuk ya senin partiden değilse?" Diye bir şeyi şeytan dahi aklıma getirmede.

Sevgilisiyle kakara kikiri yapan izbandut gibi bir delikanlı cüssesinden umulmayacak bir çeviklikle sevgisinin beline doladığı kollarını çözdü ve aniden düşmek üzere olan delikanlıyı yakaladı. Bir başka aslan parçası (Aslan parçası diyorum ama bizim partiden olmayabilirdi yani.) izbandut'a yardım etti. İki kişi birden düşmek üzere olan delikanlıyı doğrulttular.

Aynı anda tüm metrobüste elinde pet şişe suyu olan herkes sularını yardıma koşan delikanlılara uzattılar. Hiç kimse " Ulan ya bizim partiden değilse...1 Lira verip aldığım, henüz bir yudum dahi içmediğim su boşa gitmesin." Demedi.

Türbanlı bir hanım kız hemen cep telefonu ile konuşmaya başladı.

- Alooo. Çok acele Bahçelievler durağına bir ambulans gönderebilir misiniz? Yolculardan biri fenalaştı.

Karşı taraf ne dediyse artık kız başladı anlatmaya.

-Durumu iyi değil. Çok fena şekilde terliyor. Rengi sapsarı. Kesik kesik nefes alıyor. Eliyle kabini tutuyor. Sanırım kalp sorunu var.

Mini şortlu bir başka kız çantasından kolonya çıkardı.

-Az kolonya koklatın. Şakaklarına sürün.

Kırmızı yanaklı tombul bir adam " Şeker komasına benziyor. Yanında şeker olan var mı? " Diye sordu

On beş yaşında bir ergen cebinden çıkardığı draje şekeri uzattı. " Buyurun, bende var." Diye...

Kimse kimseye "Hangi partidensin?" Diye sormuyordu.

Metrobüs şoförü Bahçelievler durağında uygun alana çekti ve durdu.

Arkadan şalvarlı, takkeli, çember sakallı bir vatandaş seslendi.

-Yahu metrobüste bir sağlık görevlisi yok mu?

Arka taraftan top sakallı, uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde ensesinde toplamış olan bir vatandaş seslendi.

-Ben sağlık görevlisiyim. Yol verin geleyim oraya.

Sağlık görevlisi kardeş, delikanlının başına geldi ve amirane bir sesle konuştu.

-Lütfen hastanın etrafını boşaltın. Rahat nefes alsın.

Sonra nabız atışlarını saymaya başladı.

Bu arada gencin kafasından aşağı neredeyse bir kova su boşaltılmıştı. Manken gibi güzel bir kız şakaklarını, bileklerini ovuyordu. Yaşlı kadın da ıslanmıştı bu arada ama bana " Kolunu çek" Diyen hatun kendisini ıslatanlara tek satır laf etmedi. Genç, onca soğuk suyu yeyince gözlerini açtı. Hiç kimseye "Siz

hangi partidensiniz? Bana niçin yardım ediyorsunuz. Ben sizin partinizden olmayabilirim." Demedi.

İzbandut, sevgilisine " Sen devam et hayatım. Ben bu delikanlıyı hastaneye bıraktıktan sonra senin yanına gelirim." Dedi. Sevgilisi " Ya sana ne elin delikanlısından. Bundan sonrasına acil servis baksın. Sen benimle gel. Hem belli mi olur, ya bizim partiden değilse?" Demedi. Kısaca " Tamam Aşkım."Dedi.

İzbandut ve diğer delikanlı, hasta gencin kollarına girip onu metrobüsten çıkarırken şalvarlı, sarıklı, kardeş " Allahü la ilahe illa hüvel hayyul kayyum." Diye başladığı Ayetel kürsi'yi okuyordu. Kim bilir belki de bir ateistin arkasından...

Boyacı küpüne girmiş çıkmış gibi boyalı ve süslü orta yaşlarda bir kadın ellerini açtı dua etti.

-Allah'ım. Lütfen ölmesin. O daha çok genç.

Herkes hareket halindeydi. Ben hariç...Sadece ben adeta bir kamera gibi her şeyi kaydetmeye, en ufak bir görüntüyü atlamadan her şeyi hafızama yerleştirmeye çalışıyordum. Tek oturan ve olayı seyreden bendim.

Şaşkınlık içindeydim. Çünkü o hasta genç belki de bir kaç gün önce sosyal medyada kendisi için ambulans çağırmış olan türbanlı kıza veya onun gibilere " Lanet yobazlar! " Demişti. Ya da mini şortlu kıza " Sizin gibi fahişeler yüzünden ülkede ar namus kalmadı " Demişti.

Sakallı-şalvarlı vatandaşa ve onun gibilere " Hepinizi Taksim meydanında sallandırmak gerekir." Demiş de olabilirdi, sağlık görevlisi vatandaşa gibilere " Hepiniz hainsiniz, Haçlı bozuntusu siyonistler sizi.." Demiş de olabilirdi.

X, Y, Z, T...Herhangi bir partiden olabilirdi.

Dinli de olabilirdi, dinsiz de. Allah bilir belki de donsuzdu...Bilinmez ki?

Belki de sosyal medyada kızdırdığı pek çok kişi ona " Seni elime geçirirsem derini yüzeceğim, namussuz herif." Demişti. Kim bilir şakaklarını ovan manken kadar güzel kızdı sosyal medyada ona " Allah'ın ökülü. Kala kala senin gibi trollere mi kaldım ayı." Diyen...

Onu hastaneye taşıyan izbandut, azılı bir gay düşmanı, ambulansa taşınan ise gay olabilirdi.

Diğer yardım eden genç Atatürkçü, taşıdığı hasta delikanlı Atatürk düşmanı olabilirdi. ya da tam tersi...

Onun için " Allah'ım lütfen ölmesin. O daha çok genç" Diye dua eden kadın muhtemelen daha bir iki

gün önce bir başka erkeğe "Erkek milleti değil misiniz, hepinizin canı cehenneme." Diye yazmışken şimdi muhtemelen ölüp de cehenneme gidecek bir genç erkeğin arkasından " Ölmesin." Diye dua ediyordu.

Allah'ım Ya Rabbim. Yardım edilen genç de ona yardım edenler de her şey olabilirlerdi. Parça parça bölünmüş, aylarca birbirlerine etmedik küfür, hakaret bırakmayan çok değişik partilerden, çok farklı görüş ve ideolojilerden, farklı yaşam biçimlerine sahip insanlardan bahsediyorum yahuu... Bu insanlar şimdi hiç tanımadıkları, belki de sosyal medyadaki en büyük düşmanlarına yardım ediyorlar, onun iyileşmesi için çırpınıyorlar, dua ediyorlardı.

Neden Ya Rabbim? Neden bu insanlar metrobüste bu kadar insan oldukları halde bilgisayar ya da cep telefonları başında insanlık dışı bir mahluka dönüşüyorlardı? Alınan onca radyasyonun etkisi olabilir miydi acaba?

Delikanlı metrobüsten çıkarıldıktan sonra ona ne oldu bilmiyorum tabii ki. Ben yoluma devam edip 15 Temmuz Şehitler Köprüsünde indim. Oradan 522 No lu Mecidiyeköy-Çıksalın hattı belediye otobüsüne binerek Ümraniye- Mithat Paşa durağına geldim. Orada inip Soyak- Yenişehir Minibüsüne bindim ve eski mahallemdeki Erkut Soyak Anadolu Lisesindeki seçim sandığına ulaştım.

Bu topal bacakla ve o sıcakta nasıl bir yorgunluk yaşadığımı tahmin edemezsiniz.

Oy verme süresinin bitimine iki dakika kala sandık başındaydım. Oyumu kullandım ve aynı meşakkatleri bir daha yaşayarak Haramidere'ye döndüğümde saat 20.00 yi gösteriyordu.

Haramidere- Metrobüs köprüsünün üstüne çıktığımda insanların ellerinde Türk bayrakları olduğu halde sevinç gösterileri yaptıklarını, araba konvoylarının korna çalarak bu sevince ortak olduklarını gördüm. Önce kimin kazandığını anlayamasam da dikkatlice bakınca ve atılan sloganları dinleyince seçimin galibinin kim olduğunu anladım. Yani ben eve gelinceye kadar üç saat içinde sonuç belli olmuştu.

Yorgun argın eve vasil oldum.

23 Haziran 2019 Günü öğlen namazını müteakip " Bir oy bir oydur." Diye evden çıkıp yaklaşık yedi saat sonra evime dönmüştüm ve maalesef onca yorgunluğum, onca çektiğim sıkıntı boşa gitmişti...

Yok yanlış söyledim. Hiç de boşa gitmedi. Aksine iyi ki çıkmışım evden. İyi ki o metrobüse binmişim.

Çünkü artık biliyorum ki bugün ne kadar kırıp dökmüş olsam da, hatta bir arkadaşımın tabiriyle "Züccaciye dükkanına girmiş fil gibi " Davranmış olsam da gördüm ki yarın bir gün düşecek olsam bir X Partili de, bir Y Partili de, bir Z partili de, bir T partili de elimden tutacak. Kimi kafama su dökcek, kimi benim için ambulans çağırarak, kimi şaşaklarımı, bileklerimi ovacak, kimi Kur'an okuyacak, kimi dua

edecek, kimi nabzıma bakacak, kimi omzuna alıp ambulansa taşıyacak... On beş yaşında yüreği pırl pırl bir çocuk, cebinden çıkardığı şekeri bana uzatacak...

İştebu oldu aslında 23 Haziran 2019 da... Böyle bir kazancın yanında seçimi benim tuttuğum adayın, dolayısıyla da benim kaybetmiş olmamın ne önemi olabilirdi ki.

Bu millet güzel bir millettir...Aralarına ne kadar nifak tohumları ekilirse ekilsin, ne kadar bölünmeye çalışılırsa çalışılsın, sosyal medyada ne kadar birbirini kırarsa kırsın bir metrobüste ufacık bir rahatsızlık bu milleti yekvücut yapmaya yetiyorsa ülkesine, milletine, varlığına yönelik bir tehdit karşısında neler yapmaz bu millet.

Bana bu ümidi yaşatan milletim her zaman var olsun.

İnsanlar ve partiler gelip geçicidir. Elbette hepimiz taraftarı olduğumuz partilerin kazanmasını isteriz ama bir şey söyleyeyim mi? Bence böyle bir milletin mensubu olmak en büyük kazançtır. Gerisi teferruat...